

คำกริยา

คำกริยา คือ คำแสดงอาการของนาม สรรพนาม หรือแสดง
การกระทำของประโยค มี 4 ชนิด ดังนี้

สกรรมกริยา

สกรรมกริยา คือ คำกริยาที่ต้องมีกรรมมารองรับจึงจะทำให้มีความ
หมายที่ครบถ้วนสมบูรณ์ เช่น ผู้กองนที่ยิงโจร (โจร เป็นกรรม
ที่มารองรับกริยา “ยิง”)

อกรรมกริยา

อกรรมกริยา คือ กริยาที่ไม่ต้องมีกรรมมารองรับ เพราะมีใจความสมบูรณ์ในตัวเองอยู่แล้ว เช่น พิมพ์ชนกกร้องไห้อยู่นาน (อยู่นาน ไม่ใช่กรรมแต่เป็นส่วนขยาย)

วิกตรรถกฤษยา

วิกตรรถกฤษยา คือ กฤษยาที่ไม่มีคุณสมบัติในตัวเอง ต้องอาศัยคำนาม คำสรรพนาม หรือคำวิเศษณ์ มาเติมข้างหลังหรือมาขยายจึงจะได้ใจความที่ครบถ้วนสมบูรณ์ ได้แก่คำว่า เป็น เหมือน คล้าย เท่า คือ ดุจ ประดุจ ราวกับ เพียง ดั่ง เสมือน เช่น พลเอกปรีดาเป็นทหาร (ทหาร เป็นส่วนเติมเต็มของกฤษยา “เป็น”) ครูวิทยานันท์สวยราวกับนางฟ้า (สวย เป็นส่วนเติมเต็มของกฤษยา “ราวกับ”)

กริยานุเคราะห์

กริยานุเคราะห์ คือ กริยาช่วยกริยาสำคัญในประโยคให้ได้ใจความชัดเจน
ยิ่งขึ้นเพื่อบอกกาล หรือบอกการกระทำ (วางอยู่ด้านหน้า หรือหลังคำ
กริยาหลักก็ได้ กริยาชนิดนี้จะมีหรือไม่มีในประโยคก็ได้ เพราะถึงไม่มี
ประโยคก็ยังคงสื่อความหมายได้เหมือนเดิม) ได้แก่ คง เคย กำลัง ต้อง
ควร จะ อาจ ถูก เช่น ศาสดาคงนอนหลับ ชาลีกำลังขับรถ